

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA w ŁODZI**

ul. Piotrkowska 120
90-006 Łódź
tel. (42) 636 36 89, fax (42) 636 07 12
e'mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO- 61- 64(9)/12/AK

Łódź, dnia 29 marca 2013 r.

DECYZJA Nr RŁO 10/2013

- I.** Na podstawie art. 28 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy po przeprowadzeniu postępowania w sprawie podejrzenia stosowania przez Ogród Zdrowia Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim, praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po uprawdopodobnieniu stosowania przez Ogród Zdrowia Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim **praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów**, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 powołanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na bezprawnym zaniechaniu umieszczenia w umowach zawieranych z konsumentami na podstawie wzorca umowy pn. „UMOWA SPRZEDAŻY”, którego integralną część stanowi „regulamin reklamacji – wady towaru”, informacji, iż „*Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową*”, co jest sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141 poz. 1176 ze zm.),

i przyjęciu zobowiązania Ogród Zdrowia Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim **do podjęcia działań zmierzających do** zapobieżenia temu naruszeniu poprzez:

- wprowadzenie do „Karty gwarancyjnej” załączanej do „UMOWY SPRZEDAŻY” postanowienia o treści: „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z

umową ” i wystąpienie do konsumentów posiadających zawarte umowy na sprzedane wcześniej towary z propozycją zawarcia aneksu wprowadzającego do ich treści postanowienie „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową ”

nakłada się na Ogród Zdrowia Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim, **obowiązek wykonania przyjętego zobowiązania poprzez:**

- wprowadzenie do „Karty gwarancyjnej” załączanej do „UMOWY SPRZEDAŻY” postanowienia o treści: „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową ”, w terminie tygodnia od uprawomocnienia się niniejszej decyzji
- wystąpienie do konsumentów, z którymi dotychczas zawarto umowy sprzedaży z propozycją zawarcia aneksu wprowadzającego do treści tych umów nowe postanowienie „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową”, w terminie czterech miesięcy od daty uprawomocnienia się decyzji wydanej w niniejszej sprawie.

II. Na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na Ogród Zdrowia Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim **obowiązek złożenia informacji o stopniu realizacji przyjętego zobowiązania**, zawierającej:

- 1) kopię trzech „UMÓW SPRZEDAŻY” wraz z załączonymi do nich „Kartami gwarancyjnymi”, zawartymi z kontrahentami po tygodniu od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji , o ile takie umowy zostaną zawarte,
- 2) dane o liczbie konsumentów, którym wysłano propozycję zawarcia aneksu do zawartej umowy zawierającego nowe postanowienie: „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową ”, z dowodami potwierdzającymi wysłanie lub doręczenie powyższych aneksów i przykładowymi kopiami podpisanych przez kontrahentów aneksów,
- 3) dane o liczbie konsumentów, którym nie przedstawiono propozycji zawarcia aneksu do umowy wraz z pisemnym wyjaśnieniem ewentualnych przyczyn nie przedstawienia tej propozycji,

w terminie pięciu miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W toku postępowania wyjaśniającego w sprawie badania krajowego rynku sprzedaży bezpośredniej poza lokalem przedsiębiorstwa towarów oferowanych przez przedsiębiorców polskich (sygn. akt RŁO-401-1/12/RB-AK) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwany dalej: „Prezesem Urzędu” – ustalił, iż Ogród Zdrowia Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością – zwana dalej: „Spółka” – prowadzi sprzedaż bezpośrednią poza lokalem przedsiębiorstwa takich towarów jak fotele masujące i masażery. Umowy sprzedaży są zawierane w oparciu o wzorzec umowy pod nazwą „UMOWA SPRZEDAŻY”, który w rozdziale „regulamin reklamacji – wady towaru” ustanawia warunki udzielanej przez Spółkę gwarancji na sprzedawane towary. Analiza przekazanych ww. wzorca umowy wykazała, iż „UMOWA SPRZEDAŻY” nie zawiera informacji, iż „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową”. W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż istnieją podstawy do postawienia Spółce zarzutu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów”.

W dniu 17 grudnia 2012 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie stosowania przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na bezprawnym zaniechaniu umieszczenia w umowach zawieranych z konsumentami na podstawie wzorca umowy pn. „UMOWA SPRZEDAŻY”, którego integralną część stanowi „regulamin reklamacji – wady towaru” informacji, iż „*Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową*”, co jest sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141 poz. 1176 ze zm.), co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 cytowanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania Spółka w piśmie doręczonym Prezesowi Urzędu w dniu 8 lutego 2013 r. wystąpiła z prośbą o wydanie w przedmiotowej sprawie decyzji zobowiązaniowej, jednocześnie zobowiązując się do zaprzestania stosowania zakwestionowanej przez Prezesa Urzędu praktyki, poprzez umieszczenie we wprowadzonych „Kartach gwarancyjnych” załączanych do „WARUNKÓW SPRZEDAŻY” sprzedawanych przez siebie towarów postanowienia o treści: „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową”, oraz do wystąpienia do konsumentów posiadających zawarte umowy na sprzedane wcześniej towary z propozycją zawarcia aneksu wprowadzającego do treści tych umów postanowienie o treści: „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową”. Ww. uzupełnienie treści „Kart gwarancyjnych” Spółka zobowiązała się wprowadzić do obrotu prawnego w terminie tygodnia od daty uprawnomocnienia się decyzji, a w terminie czterech miesięcy od tej daty do wystąpienia do konsumentów z propozycją zawarcia aneksu wprowadzającego do treści „UMOWY SPRZEDAŻY” postanowienie o treści: „Gwarancja na

sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową”.

Pismem z dnia 12 marca 2013 r. Prezes Urzędu zawiadomił Spółkę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w przedmiotowym postępowaniu oraz o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Spółka jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000377736. Przedmiotem działalności Spółki jest między innymi sprzedaż foteli masujących oraz masażerów .

Spółka prowadzi sprzedaż bezpośrednią ww. artykułów poza lokalem przedsiębiorstwa. W obrocie prawnym z konsumentami posługuje się wzorcami umów: „UMOWA SPRZEDAŻY”. Integralną część „UMOWY SPRZEDAŻY” stanowi „regulamin reklamacji – wady towaru”. Zgodnie z pkt. 2 „regulaminu reklamacji – wady towaru” Spółka udziela konsumentowi gwarancji na okres wskazany w umowie. Wśród wskazanych warunków brak jest stwierdzenia, że gwarancja ta nie wyłącza uprawnień z ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Spółka nie przedstawiła innych dowodów regulujących zasady udzielania gwarancji na sprzedawane przez nią towary.

Wymogi, jakim powinien odpowiadać dokument gwarancyjny określa art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej”. Zgodnie z tym artykułem w dokumencie gwarancyjnym gwarant ma obowiązek zamieszczenia podstawowych danych potrzebnych do dochodzenia roszczeń z gwarancji, w tym w szczególności nazwę i adres gwaranta lub jego przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, czas trwania i terytorialny zasięg ochrony gwarancyjnej. Ponadto powinno być zawarte stwierdzenie, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową.

W trakcie postępowania Spółka wystąpiła z prośbą o wydanie w przedmiotowej sprawie decyzji zobowiązaniowej i zobowiązała się do zaprzestania stosowania zakwestionowanej przez Prezesa Urzędu praktyki, poprzez wprowadzenie we wprowadzanej „Karcie gwarancyjnej” sprzedawanych przez siebie towarów postanowienia o treści: „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową ” oraz do wystąpienia do konsumentów posiadających zawarte umowy na sprzedane wcześniej towary z propozycją zawarcia aneksu wprowadzającego do treści tych umów dodatkowe postanowienie „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową”. Ww. zmianę w „Kartach gwarancyjnych” Spółka zobowiązała się wprowadzić do obrotu prawnego w terminie tygodnia od daty uprawnomocnienia się decyzji, a w terminie czterech miesięcy od tej daty do wystąpienia do konsumentów z propozycją zawarcia aneksu wprowadzającego do treści umów postanowienie - „Gwarancja na sprzedany towar

konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową”.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w ustawie jest zatem, aby działania przedsiębiorców – którym zarzucono naruszenie jej przepisów – stanowiły potencjalne zagrożenie interesu publicznego, nie zaś interesu jednostki lub grupy. Ustawa, w odniesieniu do przedsiębiorców chroni wobec tego konkurencję, a w odniesieniu do konsumentów ich interesy, jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym.

Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą klientami Spółki. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy, naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w toku postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione – na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1 tej ustawy, lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania, że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24 tej ustawy, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań. W decyzji tej, jak wynika z art. 28 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu nakłada na przedsiębiorcę obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań.

Przytoczony powyżej przepis, jako przesłanki warunkujące możliwość wydania decyzji wskazuje: uprawdopodobnienie, że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz zobowiązanie się przedsiębiorcy, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, do podjęcia lub zaniechania działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom.

W niniejszym postępowaniu wymaga zatem rozważenia, czy zaistniały wskazane warunki w odniesieniu do działania i zobowiązania Spółki, a ponadto, czy w przypadku ich wystąpienia uzasadnione jest przyjęcie zobowiązania strony postępowania i wydanie przez Prezesa Urzędu decyzji w oparciu o ww. przepis.

Ad I. sentencji niniejszej decyzji

W przedmiotowym postępowaniu Prezes Urzędu postawił zarzut stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających bezprawnym zaniechaniu umieszczenia w umowach zawieranych z konsumentami na podstawie wzorca umowy pn. „UMOWA SPRZEDAŻY”, którego integralną część stanowi „regulamin reklamacji – wady towaru”, informacji, iż „*Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową*”, co jest sprzeczne z art. 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Takie działanie może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do art. 24 ust. 2 tej ustawy, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności:

- stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowienia wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego,
- naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji,
- nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

Dla uprawdopodobnienia stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest każdorazowo uprawdopodobnienie kumulatywnego spełnienia trzech przesłanek:

- 1) kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,
- 2) działanie to jest bezprawne,
- 3) działanie przedsiębiorcy godzi w zbiorowy interes konsumentów.

Ad 1)

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (...). Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., Nr 220, poz. 1447, ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej” – jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Przepis art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Spółka jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000377736. Przedmiotem działalności Spółki jest między innymi sprzedaż foteli masujących oraz masażerów. Działalność tą Spółka prowadzi we własnym imieniu w sposób

zorganizowany i ciągły, w celach zarobkowych posiada zatem status przedsiębiorcy.

W związku z powyższym **Prezes Urzędu stwierdził, że pierwsza przesłanka** niezbędna do uprawdopodobnienia stosowania przez Spółkę praktyki wskazanej w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **została spełniona**.

Ad 2)

Dla uznania działania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest, aby działanie to miało charakter bezprawny.

Bezprawność tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Porządek prawny obejmuje normy prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów (m.in. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 13 listopada 2007 r., sygnatura akt XVII AmA 45/07). Bezprawność jest kategorią obiektywną. Rozważenia przy ocenie bezprawności wymaga kwestia, czy zachowanie przedsiębiorcy było zgodne, czy też niezgodne z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. O bezprawności działania decyduje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego całokształt okoliczności konkretnego stanu faktycznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2002 r., sygnatura akt I PKN 267/2001). Dla stwierdzenia bezprawności działania przedsiębiorcy bez znaczenia pozostaje strona podmiotowa czynu, a zatem wina sprawcy (w znaczeniu subiektywnym, oznaczającym wadliwość procesu decyzyjnego sprawcy) i stopień tej winy (umyślność bądź nieumyślność), a także świadomość istnienia naruszonych norm prawnych.

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Zwrócił na to uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 23 czerwca 2006 r. (sygnatura akt XVII AmA 32/05) wskazując, iż art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, (którego odpowiednikiem w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów jest art. 24 ust. 2), nie ma samodzielnego znaczenia prawnego, lecz powinien być interpretowany oraz stosowany w określonym kontekście normatywnym. W związku z tym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw, gdyż dopiero na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem.

W ocenie Prezesa Urzędu zaniechania umieszczenia w „UMOWIE SPRZEDAŻY” w części dotyczącej „regulaminu reklamacji – wady towaru”, nie regulując tego zagadnienia w innych dokumentach wydawanych konsumentom, informacji, iż „*Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową*”, jest bezprawne w świetle obowiązujących przepisów prawa i stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, wskazaną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wymogi, jakim powinien odpowiadać dokument gwarancyjny określa art. 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Zgodnie ze zdaniem 2 tego przepisu w dokumencie gwarancyjnym powinno być zawarte stwierdzenie, że gwarancja na

sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową. Ustawodawca wprowadził obowiązek umieszczenia przedmiotowego zastrzeżenia w dokumencie gwarancyjnym, w celu niedopuszczenia do sytuacji wprowadzenia konsumenta w błąd, co do przysługujących mu uprawnień z tytułu niezgodności towaru z umową i zapobiegnięcia wywołania przekonania o wyłączeniu ww. uprawnień poprzez udzieloną gwarancję. Zastrzeżenie o podobnej treści i funkcji jest zawarte w art. 6 ust. 5 dyrektywy 99/44, a także w art. 579 k.c., według którego kupujący może wykonywać uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne niezależnie od uprawnień wynikających z gwarancji¹. Treść przedmiotowego zastrzeżenia wynika także z postanowienia art. 11 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, który zabrania ograniczenia bądź wyłączenia uprawnień przysługujących nabywcy z tytułu niezgodności towaru z umową, co dotyczy także treści oświadczenia gwarancyjnego, które w żaden sposób nie może pogarszać pozycji prawnej kupującego, tj. poprzez eliminację bądź modyfikację uprawnień wynikających z ustawy ze względu na niezgodność towaru z umową bądź chociażby wpływ na kolejność dochodzenia roszczeń w konkurencji z wynikającymi z gwarancji. Ustawowy wymóg wprowadzenia przedmiotowego zastrzeżenia, podobnie jak wskazanego w zdaniu pierwszym art. 13 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, ma walor informacyjny dla kupującego, do którego winien należeć wybór uprawnienia i jego realizacji pomiędzy wynikającymi z gwarancji bądź niezgodności towaru z umową².

Zaniechanie przez Spółkę umieszczenia w „UMOWIE SPRZEDAŻY” w jej części pt. „regulamin reklamacji – wady towaru” postanowienia, iż „*Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową*” może prowadzić do sytuacji, w której konsument, poinformowany jedynie o możliwości dochodzenia roszczeń wynikających z gwarancji, nie zrealizuje przysługujących mu uprawnień z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. Konsument nie otrzymał bowiem istotnej informacji, iż udzielona gwarancja nie powoduje utraty uprawnień wynikających z niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową.

W związku z powyższym **Prezes Urzędu stwierdził, że druga przesłanka** niezbędna do uprawdopodobnienia stosowania przez Spółkę praktyki wskazanej w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **została uprawdopodobniona**.

Ad 3)

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiują pojęcia zbiorowego interesu konsumentów. Przepis art. 24 ust. 3 tej ustawy stanowi jedynie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów.

¹ W kwestii wykładni oraz rozbieżności w doktrynie z nią związanych - zobacz np. A. Brzozowski, *Kodeks cywilny. Tom II. Komentarz*, Warszawa 2003, s. 73-75; E. Łętowska, *Prawo umów konsumenckich*, Warszawa 2002, s. 436-438 i powołana tam literatura.

² zobacz w: Pecyna Marlena Komentarz do art.13 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.02.141.1176)

Ze zbiorowym interesem konsumentów mamy do czynienia wówczas, gdy działanie przedsiębiorcy dotyczy, bądź może dotyczyć nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zindywidualizować.

Prezes Urzędu podkreśla, że o tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy. W jednym z orzeczeń Sąd Najwyższy stwierdził, iż „ (...) *nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów można wszcząć tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczbie potencjalnych konsumentów.*” (wyrok SN z dnia 12 września 2003 r., sygn. akt I CKN 504/01).

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu ma do czynienia z naruszeniem praw nieograniczonej i nieokreślonej liczby konsumentów, którzy zapoznali się, bądź mogli zapoznać się z dostępnymi wzorcami umowy i zawarli, bądź mogli zawrzeć ze Spółką umowę zawierającą niedozwolone postanowienia umowne. W tej sytuacji bezprawne zachowanie Spółki nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z naruszonymi uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej grupy kontrahentów Spółki.

Stosowanie opisanej wyżej praktyki może godzić zatem w zbiorowe interesy konsumentów.

W związku z powyższym **Prezes Urzędu stwierdził, że trzecia przesłanka** niezbędna do uprawdopodobnienia stosowania przez Spółkę praktyki wskazanej w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **została spełniona**.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania, że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań. Ponadto, stosownie do art. 28 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przyjmując zobowiązanie Prezes Urzędu może określić termin wykonania zobowiązań.

Jak Prezes Urzędu wykazał w niniejszej decyzji, okoliczności sprawy uprawdopodobniły, że Spółka stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Spółka w trakcie postępowania zobowiązała się do zaprzestania stosowania zakwestionowanej przez Prezesa Urzędu praktyki, poprzez stosowanie we wprowadzonych „Kartach gwarancyjnych” dołączanych do „WARUNKÓW SPRZEDAŻY” na sprzedawane

towary postanowienia o treści: „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową” oraz do wystąpienia do konsumentów posiadających zawarte umowy na sprzedane wcześniej towary z propozycją zawarcia aneksu wprowadzającego do treści tych umów dodatkowego postanowienia „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową”. Zastosowanie ww. postanowienia w „Kartach gwarancyjnych” Spółka zobowiązała się wprowadzić do obrotu prawnego w terminie tygodnia od daty uprawnomocnienia się decyzji, a w terminie czterech miesięcy od tej daty do wystąpienia do konsumentów z propozycją zawarcia aneksu wprowadzającego do treści umów postanowienie - „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową”.

W ocenie Prezesa Urzędu, złożone przez Spółkę zobowiązanie jest zupełne, gdyż w równorzędny sposób zabezpiecza interesy prawne konsumentów, którzy zawarli z nim umowy, jak i tych, którzy mogą zawrzeć tego typu umowy w przyszłości.

Prezes Urzędu uznał, iż wskazane przez Spółkę terminy na wykonanie obowiązków wynikających ze złożonego zobowiązania są wystarczające na ich zrealizowanie, a także pozwolą na szybkie wyeliminowanie skutków praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Wobec spełnienia przesłanek wydania decyzji na podstawie art. 28 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.**

Ad II sentencji niniejszej decyzji

Zgodnie z art. 28 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w decyzji nakładającej na przedsiębiorcę obowiązek wykonania zobowiązania, Prezes Urzędu nakłada na przedsiębiorcę również obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań. Wobec tego Prezes Urzędu nałożył na Spółkę obowiązek złożenia informacji o stopniu realizacji przyjętego zobowiązania w terminie 5 miesięcy (pięciu miesięcy) od dnia uprawnomocnienia się niniejszej decyzji, zawierającej:

- 1) kopie trzech „Umowy sprzedaży” wraz z załączonymi do nich „Kartami gwarancyjnymi” zawartymi z kontrahentami po tygodniu od daty uprawnomocnienia się niniejszej decyzji, o ile takie umowy zostaną zawarte,
- 2) dane o liczbie konsumentów, którym wysłano propozycję zawarcia aneksu do zawartej umowy zawierającego nowe postanowienie: „Gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową”, z dowodami potwierdzającymi wysłanie lub doręczenie powyższych aneksów i przykładowymi kopiami podpisanych przez kontrahentów aneksów,
- 3) dane o liczbie konsumentów, którym nie przedstawiono propozycji zawarcia aneksu do umowy wraz z pisemnym wyjaśnieniem ewentualnych przyczyn nie przedstawienia tej propozycji,

Prezes Urzędu uznał, że tak określony termin jest wystarczający dla Spółki do przygotowania i przekazania Prezesowi Urzędu dowodów wykonania złożonego zobowiązania.

W związku z tym Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie II sentencji niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 1 i 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Z-ca Dyrektora Delegatury*

Andrzej Kędzia

Otrzymuje:

Ogród Zdrowia Spółka z o.o.
ul. Głowackiego 48
66-400 Gorzów Wielkopolski